

regulering falder uden for udvalgets kommissorium. I tilfælde af uenighed mellem forældrene finder flertallet således, at det er bedst for barnet, at det er tydeligt, hvor barnet har sin faste base. Endvidere finder flertallet, at der for så vidt angår kontakten med forældre bør være tale om smidige løsninger – løsninger, der hurtigt og nemt kan justeres i forhold til barnets alder og livssituation. Flertallet peger på, at der allerede i dag i forbindelse med fastsættelse af samvær i særlige tilfælde er mulighed for at fastsætte et samvær på 6 ud af 14 dage, og at dette samvær – i modsætning til en afgørelse om bopæl – løbende kan ændres administrativt i forbindelse med barnets ændrede behov.

Flertallet finder ikke anledning til at regulere yderligere i forhold til andre mulige enkelttvister mellem forældrene. Kun tvist om bopæl og samvær bør kunne afgøres af domstolene. Ved overvejelserne har flertallet navnlig inddraget oplysningerne om den finske ordning, hvorefter det er muligt at begrænse den gensamsame vårdnad, ved at domstolene, udover afgørelser om bopæl og samvær også kan tage stilling til, hvem af forældrene, der skal kunne bestemme i forhold til enkelte tvistspørgsmål, f.eks. om barnets skole, flytning, eller om barnet må besøge sine bedsteforældre. Flertallet mener, at en sådan ordning er for vidtgående.

Flertallet er dog af den opfattelse, at der uundgåeligt vil kunne opstå tilfælde, hvor det på et senere tidspunkt vil stå klart, at det ikke er muligt at praktisere en fælles forældremyndighed på en måde, der sætter barnet i fokus og friholder det for forældrenes konflikter. Det er efter udvalgets opfattelse givet, at uenighed om væsentlige forhold vedrørende barnet ikke bør medføre, at der opstår situationer til skade for barnet, f.eks. at barnet ikke får den nødvendige medicinske eller psykologiske behandling, ikke kan påbegynde et påkrævet skole- eller uddannelsesforløb mv. Et sådant konfliktniveau, som kan være materialiseret i forældrenes modsatrettede handlinger vedrørende væsentlige forhold om barnets liv, vil kunne føre til, at den fælles forældremyndighed må ophæves. I den forbindelse peger flertallet på muligheden for at træffe midlertidige afgørelser om forældremyndighed efter den nugældende § 22 i loven. Domstolen kan her, når sag om forældremyndighed er indbragt for retten, bestemme, at forældremyndigheden midlertidigt skal tilkomme den ene forælder. Denne forælder vil herefter uden den andens samtykke kunne træffe afgørelse om de for barnet påkrævede forhold.

Domstolenes afgørelser om sådanne senere ændringer vil på samme måde som andre afgørelser efter loven skulle træffes ud fra hensynet til det konkrete barn.

Vurderer domstolen, at forældrenes uenighed i forhold til forskellige forhold vedrørende barnet får så negative konsekvenser for barnet, at det er bedre, at den ene forælder har forældremyndigheden alene – og at der herefter kan træffes bestemmelse vedrørende væsentlige forhold – bør afgørelsen gå ud på, at den fælles forældremyndighed ophæves. Omvendt vil en domstol også kunne vurdere, at den fælles forældremyndighed fortsat er af overvejende positiv betydning for barnet til trods for uenighed om visse forhold vedrørende barnet – og at der på denne baggrund muligvis ikke vil kunne træffes konkret bestemmelse om et forhold.

Mindretallet har på baggrund af dissensen vedrørende spørgsmålet om fælles forældremyndig mod den ene forælders protest ikke ønsket at udtrykke en holdning til hverken spørgsmålet om barnets bopæl eller en eventuel regulering af andre enkelttvister.

Der henvises til betænkningens afsnit 5.4.2.4., 5.4.2.4.1., 5.4.2.4.1.1. og 5.4.2.4.2.

3.3.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender kan tilslutte sig flertallet i udvalgets overvejelser og forslag om, at der indføres adgang til at få en afgørelse om et andet vigtigt spørgsmål end samvær, nemlig hos hvem af forældrene barnet skal have bopæl.

Spørgsmålet om barnets bopæl henhører efter de gældende regler under den fælles forældremyndighed og antages ofte at være sagens egentlige kerne, når forældre anmoder om at få den fælles forældremyndighed bragt til ophør. Det er ministeriets opfattelse, at hensynet til barnet taler for, at der kan træffes en afgørelse om bopælen, hvis forældrene er uenige herom. På den måde skabes der mulighed for, at flere forældre kan praktisere en fælles forældremyndighed, hvilket ministeriet finder er i barnets interesse samtidig med, at et helt basalt og vigtigt behov for barnet – nemlig dets bopæl – kan løses hurtigt og enkelt.

Ministeriet er endvidere enig med udvalget i, at der ikke bør indføres adgang til at træffe afgørelse om ”delt bopæl” eller andre enkelttvister. Ministeriet mener, at hensynet til barnet taler for, at der i tilfælde af uenighed mellem forældrene alene kan træffes afgørelse om, at barnet har bopæl et sted. En ”delt bopæl” kræver en meget høj grad af samarbejdsevne mellem forældrene om barnets daglige liv, som vanskeligt lader sig praktisere, hvis forældrene ikke er enige. Barnets hverdag risikerer at blive præget af problemer vedrørende barnets helt basale behov med den virkning, at barnet hindres i sin udvikling og trivsel. Det